

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: O.K., nar. ..., Ev. č. ..., st. přísl. Ukrajina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, 331 65 Balková, *zastoupený JUDr. Petrem Adámkem, advokátem, se sídlem Praha,*
Jeseniova 10, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170
00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017, č. j. OAM-113/LE-
LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu
§ 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen*
„zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5
zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 18.10.2017.

V úvodu **žaloby** (část I.) žalobce shrnul okolnosti, které vedly k jeho zajištění v zařízení
pro zajištění cizinců, dosavadní průběh řízení a také podstatné okolnosti, které uváděl před
správními orgány před tím, než byl zajištěn dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), a v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Dále uvedl, že z území České republiky (*dále jen „ČR“*) se mu nechce vycestovat, protože na Ukrajině je občanská válka a cítí se tam ohrožen. Na Ukrajině je trvale hlášen v bytě své matky, kde žije i jeho bratr, na adrese ..., Rovenská oblast. De facto v tomto bytě nebydlel a bydlel se svou družkou v Krematorsku, což je v Doněcké oblasti, na adrese ... Pokračoval, že je voják v záloze, sloužil v ukrajinské armádě, měl hodnost seržanta a funkci velitele roty. Oprávněně se tedy obává, že při návratu na Ukrajinu by byl odveden do armády a musel by se zúčastnit bojů v Doněcké oblasti. Občanské války se zúčastnit nechce, je ruský mluvící a nemá důvod bojovat se svými bratry. Navíc Krematorsk, kde bydlí žalobcova družka, je neustále ostřelován a probíhají tam boje. Svůj pobyt v ČR chce žalobce legalizovat žádostí o azyl – doplňkovou ochranu, kterou již podal.

Pro případ, že mu azyl – doplňková ochrana nebude udělena, sdělil, že se podrobí rozhodnutí soudu, který mu dal trest vyhoštění, a správnímu rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, a z ČR odcestuje dobrovolně, když bude mít patřičné doklady k vycestování. Žalobce pokračoval, že nemá v úmyslu se někde skrývat nebo si zajišťovat jinou totožnost. Soudní a správní řízení pro něj bylo dostatečným poučením, že takovým způsobem nemůže žít na území ČR, a nerad by, aby mu trest byl proměněn, navíc byl stíhán za maření výkonu úředního rozhodnutí a musel by si trest odpykat. V případě, že mu azyl – doplňková ochrana nebude udělena, zvažuje žalobce odjezd do jiné země, např. Ruské federace, proto za sebou nechce mít další trestní věc, byť v jiném státě.

Žalobce uvedl, že po propuštění ze zajištění do doby, než si opatří potřebné doklady k vycestování a než vycestuje, by se zdržoval na adrese ... – u pana R.K. a navíc by se podrobil všem omezením, co mu soud uloží, např. by se pravidelně hlásil na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy.

Závěrem žalobce dodal, že o propuštění ze zajištění žádá z toho důvodu, aby mohl vyrovnat své závazky a pohledávky a zařídit si své osobní záležitosti, a navrhl, aby soud rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí, propustil žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců na svobodu a uložil žalobci povinnost dostavit se pravidelně 1x týdně na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, a zdržovat se na výše uvedené adrese v P. 5 – S.

Žalovaný podle svého **vyjádření k žalobě** měl za to, že ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn a že je mu stanovena doba trvání zajištění do 18.10.2017. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve.

Žalovaný shrnul následující skutková zjištění: Žalobce byl rozhodnutím čj. KRPA-235667-23/ČJ-2017-000022 ze dne 28.6.2017 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 25.6.2017 žalobce při pobytové kontrole v Praze 5 předložil hlídce OPKPE Praha k prokázání své totožnosti doklad totožnosti Rumunska a řidičský průkaz Rumunska na totožnost G.G., nar...., st. přísl. Rumunsko, opatřené jeho fotografií. Jelikož vzniklo podezření, že doklady jsou padělané, byl cizinec zadržen a eskortován na OPKPE Praha. Zde byl dle otisků prstů cizinec ztotožněn jako O.K., nar...., st. přísl. Ukrajina. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce v minulosti podal v ČR žádost o mezinárodní ochranu, ale jeho řízení bylo pravomocně ukončeno dne 3.4.2015 a následně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 8.4.2015 do 22.4.2015. Žalobce sdělil, že svůj cestovní doklad ztratil před 2 lety a nový si nevyřídil. Cizincem předložené doklady byly podrobeny odbornému zkoumání a byly vyhodnoceny jako celkové padělky. Z tohoto důvodu bylo proti žalobci zahájeno trestní řízení. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu a prokazoval se padělaným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a bylo mu rozhodnutím čj. KRPA-235667-19/ČJ-2017-000022 ze dne 26.6.2017 uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 2 roky. Současně byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Dne 30.6.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a aktuálně se nachází v Zařízení pro zajištění cizinců Balková.

Z jednání žalobce žalovaný vyvozoval účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce, jak vyplývá z popsané pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Nerespektování opakovaně uložených správních vyhoštění představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR a dává správnímu orgánu představu o tom, jak by se žalobce s největší pravděpodobností choval v průběhu současného řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. S ohledem na uvedené žalovaný považoval přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán nedůvodnými, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhl do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že „[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

Ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu stanoví: „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „[m]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

Soud vycházel z toho, že soudní přezkum správních rozhodnutí je vymezen v § 65 odst. 1 s.ř.s. následovně: „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen “rozhodnutí”), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“ Soudu tedy přísluší zkoumat toliko soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy a jeho úlohou není nahrazovat rozhodnutí správního orgánu s výjimkou možnosti moderace uložených trestů v případech správních deliktů (srov. § 78 s.ř.s.).

Žalobce se žalobou domáhal svého propuštění ze zajištění, aby mohl vyrovnat své závazky a pohledávky a vyřídit si své osobní záležitosti. Současně navrhl, aby mu bylo uloženo zvláštní opatření spočívající v povinnosti dostavit se pravidelně na policejní orgán a zdržovat se na sdělené adrese. Uváděl, že v případě neudělení doplňkové ochrany se podrobí soudnímu a správnímu rozhodnutí a z území ČR dobrovolně odcestuje, a dále tvrdil, že nemá v úmyslu se skrývat či si zajišťovat jinou totožnost a již se poučil.

Soud vyhodnotil, že žalobní tvrzení se v kontextu omezeného rozsahu soudního přezkumu dotýkala možnosti uložení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto

zkoumal, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil nemožnost jeho uložení. Zjistil, že žalovaný v neprospěch uložení alternativ zajištění v zařízení pro zajištění cizinců argumentoval následujícími skutečnostmi: Žalobce pobýval dlouhodobě neoprávněně na území ČR i dalšího státu EU bez cestovního dokladu a jakéhokoli pobytového oprávnění, nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU, a to ani poté, co mu byl vydán výjezdní příkaz. Prokazoval se pozměněným dokladem totožnosti a vydával se za občana EU, za což je nyní trestně stíhán a také byl z tohoto důvodu zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Skutečnosti, kterými žalobce odůvodňoval svou žádost o udělení mezinárodní ochrany, mu byly známy již před jeho zajištěním policií, z čehož lze usuzovat na neexistenci obavy z pronásledování či vážné újmy a na účelovost žádosti. Žalobce se snaží vyhnout realizaci vyhoštění a setrvat v ČR za využití jakékoli možnosti, včetně prokazování se padělaným dokladem, vydávání se za jinou osobu (občana EU) a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Konečně se žalobce snažil oklamat správní orgán, když ve správním řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a o vyhoštění tvrdil, že jeho vycestování a návratu do vlasti nic nebrání a klidně se vrátí, aby následně po svém zajištění požádal o mezinárodní ochranu a tvrdil, že se na Ukrajinu nemůže vrátit z důvodu ohrožení svého života.

Tyto závěry nemohly být zpochybněny výše uvedenými žalobními tvrzeními. Žalovaný vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, z něž vyplývá, že v rámci svého vyjádření dne 26.6.2017 žalobce správnímu orgánu do protokolu uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí a může se tam v klidu vrátit, zatímco dne 30.6.2017 již odůvodňoval svou žádost o udělení mezinárodní ochrany mj. tím, že je na Ukrajině ohrožen jeho život a pátrají po něm orgány DNR. Vzhledem k tomu, že v mezidobí mezi těmito dny bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění, přisvědčil soud žalovanému v tom, že žalobce klamal správní orgány, neboť jeho tvrzení si odporovala, čímž byla zpochybněna jeho motivace spolupracovat se správním orgánem při řízení o udělení mezinárodní ochrany. Přitom právě předpoklad dobrovolné spolupráce mezi žadatelem a správním orgánem je podmínkou uložení zvláštního opatření [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2017, čj. 1 Azs 349/2016-48, který se dotýkal právě možnosti uložení zvláštních opatření v případě, kdy je žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jak je tomu i v žalobcově případě]. To, že žalobce v žalobě opět pozměnil své stanovisko k dobrovolnému vycestování, nemůže na věci nic změnit, neboť pro soud je rozhodný stav, jaký tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

Tvrzení, že žalobce se nehodlá skrývat a zajišťovat si jinou totožnost, je jasně v rozporu již s tím, že právě kvůli předložení padělaného dokladu totožnosti znějícího na jiné jméno bylo iniciováno řízení o vyhoštění žalobce a o zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění. Prokazování se padělaným dokladem totožnosti je velmi závažným porušením povinností cizinců, kteří chtějí pobývat na území ČR a EU [podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen „*pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak*“]. Pokud tedy žalovaný kladl důraz právě na tuto skutečnost při argumentaci v neprospěch alternativ zajištění, byl takový postup rozhodně důvodný.

K tomu, že žalobce chce vyrovnat své závazky a pohledávky a zařídit si osobní záležitosti, soud uvádí, že takové tvrzení není s to jakkoli zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Navíc nelze předjímat výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany a případného soudního přezkumu rozhodnutí, jež z tohoto řízení vzejde.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní námitky důvodnými, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 7. srpna 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně